

بگارید به آغوش جنگل پناهنده شوم . بگارید به آنجا که درختان سردرکم و انبوه آن با تیزیهای شب مخلوط شده همه موجودات را درآغوش تاریک خود پنهان می‌سازند پناهنده شیم . میخواهم در آن هنگام که ناله مرغان و حشی و نعره حیوانات درنده سکوت مدحش و مقدس جنگل را درهم می‌شکنند از خود بیخود شده بکوی ناآشنائی رهیسوار کردم . پس بگارید به آغوش جنگل پناهنده شوم .

میخواهم درنیمه های شب ، میان تاریکی ها ارواح مردگانیکه از دوران کوتاه زندگی جزیائی و نامردی بهره‌ای نداشته‌اند گرد من حلقه زده تسلیتم کویند . میخواهم اشباح لرزان خیره‌کننده بسوی من هجوم اورده آنقدر فشارم دهنده تا جان از قالب تهی کنم . بگارید به آغوش جنگل پناهنده شوم .

لبخند آخرین ستاره درخشان سحری هزاران بار از خواب شیرین بامدادی بیدارم ساخته روشنائی و زیبائی . ماه نو نیز بارها روح مرا به آسانهای پرواز داده . نقطه پرندگان آزاد کوهستانی و شفقتن کلهای باطرافت بهاری همار سرکم کننده دل و حشی و سرکران من بوده‌اند . آما آیا هیچکدام توانسته‌اند شده‌ای از آلام روحی و مصائب حیاتی مرا تثیف دهنده ؟ پس بگارید به آغوش جنگل پناهنده شم .

شاید آنجاموجودات دیگری باشد که بتوانند خستگیهای دل و آوارگیهای روح مرا برطرف سازند . شاید قلب آشته و روح تشنگ من در خاموشیهای جنگل انجا که هنوز پای بشر علفهای پیچیده و انبوه آنرا پایمال نکرده و هنوز دست تمدن پرده برگهای خاک خوردگاه آنرا از برابر آسمان عقب نزده است ، آسایش و آرامش کردد . بگارید به آغوش جنگل پناهنده شوم .

دوستان ! زنجرهای طلائی مجبت را از گردن دل من بازکنید . آری محبت مرا اسیر می‌کنده ای علاقه‌ها ، ای آزوها شاهم مارها کرده بگارید خاطرات پتلخ و شیوین گلاشه را بدست فراموشی سپرده به آغوش جنگل پناهنده شوم . بگارید پریشانی و تاریکی مرافاگیونه پنجه مهیب وهم و وحشت بگلوم فرو رود . آنوقت است که حب حیات در سیاهی شب مرا به مرطوب می‌کشاند . آنوقت است که روزگار رفته مانند خواب و خیال از پیش چشم عبور کرده اعمال نیک و بد کشته را در نظر مجسم می‌سازد . آنوقت است که از فرط ترس و یا س با نعره‌های وحشت زا حیوانات کرمنه جنگلی را بکمک سیطیم و آنوقت مقدس است که نور لطیف ابدیت با شعاع نافذ خیره‌کننده خود بسوی من تاییده واهسته و آرام مرا در گرات نورانی خود فرد بوده بسدنیای عشق و حقیقت پروازم خواهد داد . پس بگارید به آغوش جنگل پناهنده شوم .